

Lep pozdrav vsem skupaj...

V ponedeljek sem se vrnil iz Avstralije, ki mi je bila dom nekaj manj kot 37 let. Tudi moje besede danes bodo v nemajhni meri izražale moje vtise o tem obisku.

Tako v uradnem, službenem delu obiska kot v osebnem, privatnem delu obiska sem se srečal z predstavniki slovenskih društev in tudi posameznikov, ki so se v zadnjem desetletju izselili na 5 celino. Odkrito in kritično sem se pogovarjal tako s starejšimi posamezniki kot tudi z mlajšimi generacijami. Skupno smo se pogovarjali o tegobah, težavah in nemajhnih izzivih z katerimi se slovenska diaspora v Avstraliji srečuje – in to ne samo v sedanjem času, ampak vsaj zadnjih 10-20 let. Starejše generacije izseljencev so že odšle ali pa izginevajo prehitro...takšno je pač življenje. Kot primer naj navedem stanje v Melbourneu, kjer naj bi živel skoraj 6.000 Slovenk in Slovencev, vendar je v 4 društvih včlanjeno komaj pičlih 679 oseb...Slovenska skupnost išče nove poti in ideje kako preživeti in nadaljevati delo, katerega je med drugimi pričel leta 1950 tudi moj sedaj že pokojni oče. Tovrstna slika ni prisotna samo v Avstraliji...ta slika se pojavlja širom sveta, kjer živi slovenski živelj, med

drugim tud v našem zamejstvu. Iskanje novih pristopov ni enostavno in ohranjanje slovenstva je izziv z katerim se ukvarjajo ne samo slovenski izseljenci sami, marveč tudi predstavniki krovnih organizacij, različnim ministrskih resorjev in kjer se intenzivno ukvarjamo tudi mi na Uradu. Stanje je pereče tudi v zamejstvu...

Dobesedno izumiranje prejšnjih izseljenskih skupnosti je hitrejša kot pa je priliv novih izseljencev z katerim se srečujemo v novem tisočletju. Kot bivši in dolgoletni član upravnega odbora Slovenskega Društva v Sydneyu in tudi nekaj časa v vlogi predsednika sem dokaj drobo seznanjem z vzroki osipa članstva... Novi rod priseljencev v Avstralijo iz Slovenije je povsem drugačnega kova, kot so to bile generacije med leti 1945 in pred osamosvojitvijo RS. Vzroki selitve niso več tako politični kot so to ekonomski. Ne zapirajmo si oči pred dejstvi: vzroki selitva, življenjski slog, izobrazba in predvsem novodobna tehnologija, ki nam omogoča nove načine komuniciranja in mogoče še kaj – so pri sedanjih izseljencih povsem drugačni, kot so to bili v prejšnjem tisočletju...Posledično nekega učinkovitega vključevanja sedanjega, novejšega izseljenskega posameznika kar se

tiče združevanja in vključitve v obstoječe se slovenske izseljenske strukture ni pričakovati.

Skupno z državno sekretarko na Uradu Olgo Belec pa smo optimistični, da bi se z novimi oblikami ohranjanja slovenstva bili bolj učinkoviti. Ustanovitve slovenskih poslovnih klubov, akademskih združenj, Facebook skupnosti ali kaj podobnega pa lahko ta negativen pojav ustavimo in celo obrnemo.

Četrto stoletje je mimo in glavna misija Urada pa je prav ohranjanja slovenstva med diasporo...Do sedaj nam ni uspelo najti ustrezne in popolnoma učinkovite rešitve. Težava je v nemajhni meri pri miselnosti starejših generacij v društvih samih. Urad je usmerjen v iskanje novih pobud, dajanje podpore novim projektom...Urad ne sedi križem rok, aktivno posluša in sodeluje pri različnih projektih v slovenskih skupnostih širom sveta.

In prav sedaj je prava priložnost, da se javno zahvalim celotnemu kolektivu za odlično delo, za ideje in pobude...Zahvala gre v nemajhni meri z moje strani predstavnikom DKP-jev... tu izpostavljam delo generalnih konzulov in ambasadorjev in osebja DKP

predstavništev. Osebno sem hvaležen Trstu, Milanu, Celovcu, Rimu, Monoštru, Zagrebu in po našem zadnjem obisku v Avstraliji tudi predstavnikom MZZ v Canberri. Tu je še mnogo ljudi, ki nam pomagajo pri našem delu katerih imen niti ne vem. Prepoznam pa pozitivne učinke njihovega dela. Dnevno se srečujemo z različnimi vprašanji in težavami. Kriza v Venezueli nas je pretresla, sistemsko je načrt repatriacije pripravljen – in hvala gre v veliki meri Olgi Belec in Dejanu Valentinčiču.

Urad je star 25 let – moja vizija in pričakovanje je, da Urad postane centralni informativni urad za Slovence širom sveta. Slovenci z katerimi sem jaz v stiku – pa naj bo to v Torontu, San Francisku, Augsburgu, Sydneyu ali v Čedadu in drugod – in teh ni malo, imajo nešteto vprašanj. Vprašanja so seveda raznolika in vsa imajo v sebi prošnji za nasvet kako urediti posamezne stvari: državljanstva, študij, vrnitev v RS; Politika pravi, da je po svetu kakšnih pol milijona slovenskih duš...za Urad je vsaka takšna duša pomembna. Rad bi videl, da bi – če ne zdajšnja vlada – mogoče neka druga v prihodnosti odprla generalni konzulat na Reki...rad bi videl, da bi RS

ustanovila dijaško/študentski dom za Slovence iz sveta in zamejstva...

Vloga Urada je pomembna – izrednega pomna pa je pogoj, da je Urad do Slovencev v zamejstvu in drugod po svetu politično nevtralen – mi smo za Slovence izven naših meja okno v matično domovino.

Naj vam vsem skupaj želim vesele praznike – v katere vključujem tudi 26 december kot dan samostojnosti in enotnosti RS. To je dan katerega je slovenski narod pričakoval in se boril zanj že 1500 let.

Naj zaključim: Urad že 25 let skrbi na osnovi Ustave in zakonodaje o uresničevanju javnega interesa v kulturi skrbi za Slovence po svetu in krepi njihove stike z domovino...in bo še naprej deloval v tej smeri ter razvijal dejavnosti, koristne za krepitev narodne zavesti Slovencev po svetu, zlasti njihovih potomcev.. Zaželjeno bi bilo več sredstev, vendar ta, ki nam jih proračun daje uporabljamo čimbolj smotrno in istočasno učinkovito...

»Sanjam s kitaro« so popestrile današnji dogodek in naj one nadaljujejo . Po skorajšnjem zaključku pa nazdravimo

bližajočim se praznikom in na Uradovih naslednjih 25 let
in več...